

justin a. reynolds

DE
FIECARE
DATĂ
PENTRU
TOTDEAUNA

Traducere din limba engleză și note de
ADINA PINTEA



București, 2020

Începutul
începutului

EXPERIENȚA DE A NU AVEA NICIO EXPERIENȚĂ

Oamenilor le place la nebunie să susțină că există un suflet pereche pentru fiecare.

Este una dintre replicile alea de consolare pe care ți le spune mama, după ce relația ta amoroasă s-a dus pe copcă; sau o replică pe care ți-o servește tatăl tău, de obicei deloc vorbăreț, în timp ce te bate pe spate, încurajator. Dar, în principiu, e adevărat. Dat fiind câți oameni mișună pe planeta asta, ar trebui să existe cineva cu care te potrivești, nu-i așa? O persoană din cauza căreia spui chestii superbebuști, precum „Te voi iubi pentru totdeauna”, „Abia aștept să-i cunosc pe ai tăi” și „A, sigur! Hai să ne tatuăm prenumele noastre pe gât”. Problema e că ne irosim majoritatea vieții noastre neînsemnate alergând după sufletul pereche al altcuiva. Dacă avem noroc, ne alegem cu o treime din timpul pe care l-am fi putut petrece alături de persoana care ne e menită cu adevărat. Asta, dacă nu cumva ratăm cu totul persoana cu pricina.

De pildă, cum mi se întâmplă mie.

Mă pricep de minune să ratez diverse lucruri: pe fata visurilor mele, să fiu șef de promoție, să fiu acceptat într-o echipă sportivă. (Le-am încercat pe toate. Într-un moment de disperare, am dat probă chiar și pentru postul de mascotă a echipei. Pare-se că Larry Koviak, poreclit „Părosul”, face niște tumbe mult mai reușite decât ale mele.) Cât despre cluburile de activități extrașcolare, le-am încercat și pe astea; a fost cât pe ce să fiu acceptat. Am crezut că oricine poate face parte dintr-un asemenea club (puteți s-o adăugați pe Lista Lucrurilor Referitor la Care Jack s-a Înșelat Amarnic). Vreau să spun că, indiferent de situație, de fiecare dată am găsit un mod de a rata ocazia, chiar și în cele mai neașteptate împrejurări. Am devenit o autoritate în domeniu. În CV-ul meu, experiența în ratări se întinde pe aproape optsprezece ani.

Vreți mai multe dovezi? Hai să dăm o raită prin pod. Este un adevărat altar în cinstea expresiei „Bine măcar c-ai încercat!”. Îmi place să-l numesc Muzeul Năucitor al Lucrurilor Care Aproape că i S-au Întâmpnat lui Jack. În podul nostru zace o placă de skateboard în stare excelentă, cumpărată în vara când aproape că am devenit skateboarder semiprofesionalist. Tot aici putem găsi o mașină de cusut din perioada în care am fost obsedat de emisiunea *Project Runway*, pentru câteva sezoane. Când eram întrebat, ziceam că mașina de cusut e a mamei. Tot aici avem un set de discuri Frisbee, o colecție de bile de sticlă, o lădiță plină cu circuite electrice neterminate, o cutie cu toate jocurile Super Nintendo create vreodată, plus o altă cutie, de mărimea unui sicriu, care a fost prima (și singura) mea încercare de a construi o mașină a timpului (nu mă întrebați!) și un set nefolosit de *shuriken*¹ (vorbesc serios; nu mă-ntrebați!).

¹ Instrumente de luptă folosite în artele marțiale. Sunt confecționate din metal și au formă de stea. (N. red.)

Aproape că s-a întâmplat. Aproape că... Aproape, aproape, aproa...

V-ați prins care-i ideea.

De multe ori, spun în glumă că părinții mei au fost inspirați când m-au botezat Jack Ellison King.

Valetul¹ tuturor și regele nimănui.

Dar mama îmi tot reamintește că m-au botezat după Jackie Robinson, care a învins prejudecățile împotriva persoanelor de culoare, prezente în lumea sportului profesionist, și după Ralph Ellison, scriitor cunoscut mai ales pentru cartea *Omul invizibil*.

Sunt singur la părinți. Ai mei m-au avut târziu, după ce au tot încercat ani la rând. Aproape că pierduseră orice speranță, când, în cele din urmă, am apărut eu. Mama a vrut să mă boteze Miracol, dar tata, deși de obicei nu întruchipează deloc vocea rațiunii, a făcut o excepție și a intervenit: „Draga mea, chiar ții morțiș ca Miracol s-o ia pe coajă în fiecare zi, din cauza prenumelui?”.

Așa că m-au botezat Jackie Ellison.

Mi se pare un exemplu fundamental pentru cum e bine și, în același timp, pentru cum nu e bine să-ți crești copilul.

Pe de-o parte, mi se pare extraordinar că omonimii mei au fost persoane incredibile. Pentru mine e o onoare. Un privilegiu.

Pe de altă parte, ai mei nu și-au dat seama că, botezându-mă astfel, au pus o POVARĂ incredibilă pe umerii mei neobișnuit de mici.

Să trecem mai departe.

Eu sunt Jack King, tipul nebărbierit, îmbrăcat în pulover, aflat în mijlocul unei petreceri aglomerate. Stau în capătul de

¹ În limba engleză, *jack* poate fi folosit ca substantiv comun. Cuvântul apare în expresia *jack of all trades* — persoană pricepută la toate. Poate desemna și cartea de joc numită „valet”.

jos al scării din sufragerie, cu un pahar gol în mână. Din când în când, trag cu ochiul la meciul de baschet de la televizor, dar în majoritatea timpului mă holbez în bucătărie, la ...

Mereu la aceeași față.

Jillian.

Când am stabilit să vizităm campusul universității unde vom învăța amândoi, am crezut că în sfârșit vom avea parte de mai mult timp în doi. Am sperat că o să petrecem weekendul împreună și că ea o să-și dea seama cât de (oarecum) fermecător, de (semi) cool și de (relativ) interesant sunt. Că pot să fiu în mai mult decât un tip cu stofă de amic.

Când colo, stau singur de treizeci de minute. De fapt, nu *chiar* singur. O mulțime de lume se ciocnește de mine, urcând și coborând treptele. Jur că de obicei nu sunt atât de stângaci și de stingher.

Să vă explic.

SCURTĂ ISTORIE A UNEI MARI AFECTIUNI

Jillian și cu mine suntem cei mai buni prieteni. Ne-am întâlnit în primul an de liceu, când am dat unul peste celălalt, la propriu (ce clișeu!), iar rucsacurile noastre și-au rostogolit pur și simplu măruntaiele pe podeaua coridorului. Am ajutat-o să-și strângă cărțile și am reușit să nu ne ciocnim cap în cap când ne-am ridicat în același timp. În secunda următoare, ca un idiot, am călcat pe cureaua rucsacului ei și Jill s-a izbit cu fundul de pământ. De tot râsul! Câțiva puști s-au oprit să caște gura și să se hlizească, iar eu nu mai pridideam să-mi cer scuze.

Jill a sărit în picioare, le-a strigat spectatorilor să-și „vadă de treabă” și s-a prezentat.

— Jack și Jill!¹ am exclamat, după ce mi-a picat fisa.

— Ha! a râs ea. Probabil a fost scris să se întâmple.

— Îmi pare rău că nu am căzut și eu odată cu tine.

¹ Titlul unei poezioare pentru copii ai cărei protagoniști cad pe panta unui deal.

Eram atât de bucuros că dădusem o replică isteță, încât abia după câteva ore mi-am amintit că, de fapt, în poezioară Jill s-a împiedicat și a căzut după Jack.

Jill nu a părut deranjată de greșeala mea.

— Putem să mai încercăm o dată, a glumit ea.

Zâmbetul ei și-a sporit strălucirea, iar Jill a adăugat:

— Mă refer la partea cu căzutul.

În clipa aia, am știut că exista șansa ca între noi să se înfripe ceva extraordinar. Dar, pentru ca totul să fie în acord cu eterna temă a vieții mele — *aproape că s-a întâmplat* —, nu am profitat de prilej. Altfel spus, trei săptămâni mai târziu, Jillian avea un iubit.

Poate vă gândiți: „Cui îi pasă că are iubit, Jack? Spune-i ce simți. Las-o pe ea să hotărască”. Însă relația ei mi se părea un zid de netrecut. Mai înfricoșătoare decât un lunetist la pândă pe acoperiș, decât raze-laser dotate cu senzori de mișcare, decât dinozauri ucigași sau decât un șanț cu lavă incandescentă.

De ce am spus „zid de netrecut”? Atenție! Întorsătură de situație! Iubitul lui Jillian, Francisco Hogan, cunoscut și ca „Franny”, este *al doilea* cel mai bun prieten al meu.

Știu. E *superciudad!*

Aș vrea să pot spune că asta e povestea unui iubit îngrozitor (Franny), care nu apreciază ce are și se poartă oribil cu iubita lui (Jillian). Sau o poveste despre prietenul trădător, care mi-a suflat-o de sub nas pe fata visurilor mele. Dar pe atunci prietenul meu nici nu bănuia că mie îmi plăcea de Jill.

Franny chiar e un tip ca lumea. De fapt, e *grozav*. Dacă ar trebui să aleg pe cineva — în afară de mine — pentru a fi iubitul lui Jillian (ca în jocul ăla în care îl alegi pe unul dintre prietenii tăi ca să-ți ia locul, în caz că ai muri), l-aș alege pe Franny fără să stau pe gânduri. Ar avea grijă de ea. Ar iubi-o. (E un joc cam macabru, nu? Hai să-l lăsăm deoparte.)

Una peste alta, acum cei doi sunt un cuplu. Unul extraordinar. Mă bucur pentru ei. Nici nu mi-ar trece prin minte să le pun relația în pericol. Susțin trup și suflet relația de iubire Jillian-Franny. E puțin spus că sunt „a cincea roată la căruță”. Sunt al unsprezecelea deget de la picioare sau al treilea sfârc.

Dar în seara asta, situația o să se schimbe.

Posibil.

Tot ce se poate.

Probabil că nu.

Niciodată.

E INTERESANT CĂ SCĂRILE AU DUBLU SENS DE CIRCULAȚIE

Aud o voce în spatele meu:

— Omule, vezi că blochezi scara.

— Cum?

Sar ca ars și mă uit peste umăr.

Văd o față cu ochi strălucitori și cu păr buclat, până la umeri.

E îmbrăcată cu o rochie-pulover, însă mie mi se pare că, de fapt, poartă un pulover supradimensionat, strâns în talie cu o curea. Am văzut-o adineauri. Ea e ghidul care ne-a însoțit în turul campusului.

— Blochezi scara. Ești un baraj uman foarte eficient.

— Scuze! bâigui eu.

Mă trag deoparte, iar ea bate din palme și comentează:

— Oho! Ești un baraj motorizat. Minunat!

— Surpriză!

Aștept să-și vadă de drum, dar rămâne pe loc.

— Dacă tipa îți place atât de mult, încearcă să-i vorbești.

— Poftim?

— Am auzit că, de regulă, dacă *vorbești cu oamenii*, ei află că *exiști*. Un lucru care nu se întâmplă dacă te holbezi la ei ca un ucigaș în serie dement.

— De parcă ar exista ucigași în serie care *nu* sunt demenți..., comentez eu.

Fata pocnește din degete.

— Te-ai prins!

Mă încrunt și declar:

— Nu știu despre ce vorbești.

Evident că știu, dar mă simt jignit la gândul că sunt atât de ușor de citit.

— Cât timp a durat turul, ai stat agățat de ea.

— Chiar așa?

— Omule, erai mai rău ca un scai!

— Vai, mersi!

Necunoscuta îmi zâmbește larg.

— Du-te la bucătărie și vorbește cu ea!

— Nu-i nevoie. Vorbim tot timpul. E prietena mea cea mai bună.

— Uau! Vasăzică sunteți cei mai buni prieteni, dar habar n-are că ești îndrăgostit de ea?

Fata asta vorbește îngrozitor de tare. Deși suntem la o petrecere zgomotoasă, ai crede că vocea ei e o sirenă. Aș vrea să o țistui, însă a nu fi țistuit este un drept inalienabil, pe locul al doilea, după dreptul la căutarea fericirii¹.

Îi șoptesc:

— *Nu sunt îndrăgostit de ea.*

Se apleacă spre mine.

— Poftim?

— *Nu sunt îndrăgostit de ea.*

¹ Trimitere la unul dintre drepturile inalienabile menționate în Declarația de Independență a Statelor Unite ale Americii. (N. red.)

— Nu te aud. De ce vorbești în șoaptă?
Reiau discuția, vorbind la volum normal.
— Am spus că nu sunt îndrăgostit de ea. E o tipă cumsecade și atât.
— Ei, asta e problema ta: *tu* ești prea cumsecade. Să vedem dacă am ghicit: aștepti ocazia perfectă să-i spui ce simți pentru ea și aștepti de... De cât timp?
Se oprește, așteptând să răspund la întrebare.
— De trei ani.
Își dă o palmă peste frunte.
— Mamă! Au trecut *trei ani*, și ea n-are *nici cea mai vagă* idee că vrei să i-o tragi?
— Îmi place s-o iau încet.
— Se vede! În ritmul ăsta, nu-ți rămâne decât să speri că se va inventa o modalitate de a vă conserva corpurile prin criogenie, ca să vă dezghețe după două sute de ani și să vă cuplați atunci. Subtilă mișcare! Hai să-ți vând un pont: n-o să-i pice fisa *niciodată*.
— Ha, ha! Foarte amuzant. Mersi pentru discursul de încurajare. Dacă nu te superi...
Dar, în loc să-și vadă de drum, coboară până la mine. Acum, împreună, chiar că blocăm de-a binelea accesul la etajul al doilea, unde se află toaleta. N-o să facă nimeni pipi cât timp noi suntem prin preajmă.
— Eu sunt Kate, îmi spune ea, întinzând o mână.
E cam înghesuit aici și mi-e aproape imposibil să-mi răsucesc brațul, ca să ne strângem mâinile.
— Mă cheamă Jack. Jack King.
Îi ofer Cea Mai Bleagă Strângere de Mână din Istorie.
— Când te prezinți îți spui mereu numele complet?
— Nu. Prefer să-l folosesc doar când întâlnesc ghizi faini.
— Aha.
Zâmbește larg.

— În cazul ăsta, îmi pare bine să te cunosc, Jack King.
— Și mie îmi pare bine să te cunosc. Cum te cheamă?
— Kate.
— Kate și atât?
— Deocamdată.
— Hmm...
— Trebuie să menținem atmosfera de mister, nu crezi?
— Știi și eu? Urâsc misterele. Sunt mai degrabă un tip care pune toate cărțile pe masă.
— Deci ești și *Jack*, și *King*¹. Interesant!
— Fiindcă îmi aștept regiiina, îi răspund eu cântat, regretându-mi replica imediat.
Izbucnește în râs.
Obrajii mei iau foc.
— Jur că n-am mai spus asta până acum, o asigur eu.
Scutură din cap.
— Ți-a ieșit destul de repede pe gură, așa că nu te cred.
— Vorbesc serios.
— Nu te cred, Jack.
— Minunat! N-au trecut nici cincisprezece minute de când am făcut cunoștință, și deja neîncrederea și-a făcut loc în relația noastră. De obicei prefer să las partea asta pentru a doua întâlnire.
Kate chicotește.
— Ascultă, Jack King, cred că ai nevoie de ajutorul cuiva care înțelege specia feminină.
— Și mă poți pune în legătură cu persoana aia?
— Alo, cum adică?!
Kate îmi trage un pumn în umăr. Ustură, dar nu mă dau de gol.
— OK, Doamnă Doctor Amor. Ce propui?
— N-am idee. Încă nu am obținut titlul oficial de Doctor Amor, așa că...

¹ *King* se traduce prin „rege” (inclusiv cartea de joc omonimă).